

Заєць-хвалько (народна казка)

Автор Невідомий

Був собі заєць у лісі. Влітку було йому добре, а взимку погано – доводилось до села ходити, на току овес красти. Приходить він якось на тік, а тут уже зайців цілий табун.

От він почав перед ними вихвалитись:

– У мене не вуса, а вусища, не лапи, а лапища, не зуби, а зубища – я нікого не боюсь!

Зайці й розповіли тітці вороні про цього хвалька. Тітка ворона пішла хвалька шукати та й знайшла його під кущем. Побачив її заєць, злякався:

– Тітонько вороно, я більше не хвалитимусь!

– А як ти хвалився?

– Та що в мене не вуса, а вусища, не лапи, а лапища, не зуби, а зубища.

Поскубла вона його трошки й відпустила.

– Гляди, більше не хвались!

Одного разу сиділа ворона на паркані, собаки її схопили, почали душити. Побачив заєць:

"Треба ворону рятувати! Як же їй допомогти?"

Вискочив він на горбок і сів. Собаки побачили зайця, кинули ворону – та за ним. Ворона враз підлетіла й на високе дерево сіла. А заєць від собак утік.

Трохи згодом зустріла знову ворона цього зайця й каже: – От тепер ти не хвалько, а хоробрий молодець!